

Leesavonden

Het gebed des Heeren

Deel 1: De aanspraak

HET GEBED DES HEEREN

De aanspraak: **onze Vader, die in de hemelen zijt....**

Als leidraad voor deze eerste avond nemen wij het boek

‘Het gebed des Heeren’ van Thomas Watson.

Daarnaast lezen wij:

‘Gebedsgestalten’ van ds. F. Bakker

H.Catechismus, zondag 46, verklaard door ds.B.Smytegelt.

In de grond der zaak staat een ieder alleen. Wie echt tot zichzelf komt, die moet het met de dichter van psalm 25 erkennen: ‘ik ben eenzaam’.

Onze diepste eenzaamheid bestaat eigenlijk hierin, dat we God missen. Sinds de paradijspoort achter ons gesloten is, gaan we onze weg alleen. Alleen in het leven en zeker in het sterven. In de zwaarste slagen hebben we geen toevlucht; we kunnen elkaar ook niet helpen als straks de grote slag valt.

Toch is er door genade nog een andere eenzaamheid. Het is de eenzaamheid van de binnenkamer, de verborgen omgang met God in het gebedsleven van een kind Gods. Dat is een eenzaamheid, die men voor al het gezelschap van de wereld niet ruilen wil. Zelfs al zou men zich daar ongelukkig voor God gevoelen, dan nog is het de beste plaats, die een mens op de aarde kan vinden.

‘Maar gij’, zegt Christus, ‘gaat in uw binnenkamer’. Dat is een les die ook in onze tijd geleerd moet worden.

Zijn er nog binnenkamers? Het spreekt vanzelf dat Christus hier niet een apart vertrek in ons huis bedoeld. Ook daar zou een biddend hart kunnen ontbreken.

Het gaat om de vraag: is er nog gebedsleven? Eenzaam, persoonlijk tussen de Heere en onze ziel?

We kunnen gerust zeggen dat er geen zielenleven gekend wordt als men vreemd is van het gebedsleven in de eenzaamheid. Immers, het gebed is de ademtocht der ziel. Hier is ieder alleen voor Gods aangezicht. Achter gesloten deuren. Daar wordt het hart uitgestort. De ware bidder staat bij God bekend.

Hoe staat u bij God bekend?

Het staat er maar slecht voor als het verborgen zoeken van de Heere ons vreemd is.

Van nature missen wij allen een hart om de Heere te zoeken, een hart om te bidden.

Al was het dan maar een gebed om een gebed. Met de discipelen, die zeiden:

‘Heere, leer ons bidden’.

Laat dit ook ons gebed zijn als wij samen gaan lezen en spreken over deze tere zaken.

De Heere Jezus heeft in de woorden van het Gebed des Heeren aan Zijn discipelen en aan ons een richtlijn voor het gebed gegeven. Niet, dat we aan de woorden van het Gebed des Heeren gebonden zijn. Christus heeft niet gezegd: ‘Gij dan, bidt deze woorden’, maar ‘Gij dan bidt aldus...’. dat wil zeggen: laat al uw verzoeken overeenstemmen met en een afbeelding zijn van hetgeen in het Gebed des Heeren vervat is. En zeker mogen onze gebeden wel overeenstemmen met en gelijkvormig zijn aan dit gebed.

Laten we het Gebed des Heeren zeer hoog achten; laat dat het model en het voorbeeld zijn voor al onze gebeden. We verkrijgen er een dubbel voordeel uit als we onze verzoeken op gepaste wijze inrichten naar de vorm van dit gebed. Daardoor voorkomt men dwalingen in het gebed. Hiermee worden zegeningen die men verzoekt, ontvangen, want de apostel verzekert ons dat God ons zal verhoren, als wij bidden naar Zijn wil. (1 Joh. 5 : 14).

Het gebed zelf bestaat uit drie delen:

Een aanspraak

De gebeden

Het besluit.

De aanspraak van het gebed behelst: **‘ONZE VADER, DIE IN DE HEMELEN ZIJT’**.

LEES WATSON A.

Vraag 1:

God zou Zich kunnen laten aanspreken als ‘Onze Koning’ of ‘Onze Rechter’. Hij geeft Zichzelf de aanspreektitel ‘Onze Vader’. Hij dient Zich aan onder de lieflijke naam van Vader. ‘Onze Vader’.

- a. Waarom deze lieflijke naam ‘Vader’?
- b. Wat behelst deze naam ‘Vader’?

Vraag 2:

Waardoor wordt God dan onze Vader?

Vraag 3:

Hoe komt het dat het geloof God tot onze Vader maakt?

LEES WATSON B.

Hoe kunnen wij weten dat God onze Vader is?

Hier antwoordt Watson:

1. Als men een kinderlijke geardheid heeft.
2. Als wij op Hem lijken.
3. Als wij Zijn Geest in ons hebben. Als wij de voorbede van de Geest in ons hebben, Hij is de Geest des gebeds.
4. Als wij een vreedzame geest hebben.
5. Als wij gaarne dicht bij Hem zijn.

Wij zullen verder ingaan op punt 3: **Als wij de Geest des gebeds in ons hebben.**

Vraag 4:

Hoe kunnen we dan weten of ons gebed is ingegeven door de Heilige Geest en zo besluiten dat God onze Vader is?

Noem 3 dingen.

Vraag 5:

Het getuigenis van de Geest, is dat een hoorbare stem van de hemel?

LEES BAKKER A.

Zuiver bidden.

Uit Gods woord leren wij dat wij 2 Voorbidders nodig hebben:

Een pleitende Christus, om Wiens wil God de Vader alleen maar verhoort (hierover meer bij vrijmoedig bidden), maar ook

Een zuiverende Voorbidder, door Wie de gebeden geheiligd worden.

‘Heere, leer ons bidden’, want er is een Helper voor nodig.

Dit is de Heilige Geest, de Geest der gebeden.

Christus, de Voorbidder vóór Zijn volk, de Heilige Geest, de Voorbidder ín Zijn volk.

Vraag 6:

Wat doet de Geest der gebeden?

Vraag 7:

Mede te hulp komen (Rom. 8:26), dit is niet alleen een meenemen, zoals wij in het antwoord op de vorige vraag zagen, maar ook een ‘in plaats van nemen’.

Ook dit is zo nodig, dat de Heilige Geest bidt in plaats van Gods kind.

Waarom, wanneer is dit nodig? noem 2 redenen.

Ik had mijn handen beide
Gevouwen en gewacht...
Ik kon niet meer gewagen, klagen,
Hoe arm mijn ziele was.
Och leert mij, arme dwaas,
Hoe dat ik bidden moet...

Guido Gezelle.

LEES WATSON C.

De verborgen omgang met God in het gebedsleven van een kind van God.

Als God onze Vader is zullen wij gaarne dicht bij Hem zijn en gemeenschap met Hem onderhouden. Ware kinderen Gods verkeren gaarne zo dicht mogelijk bij de Heere.

Hij heeft gesmaakt dat God goed is en kan niet lang van Hem wegblijven. Hij verkeert graag in de eenzaamheid van de binnenkamer in de verborgen omgang met God door het gebed.

Dit is een eenzaamheid die je voor al het gezelschap van de wereld niet wil ruilen. Het is de beste plaats die een mens op aarde vinden kan. Immers, het gebed is de ademtocht van de ziel. Die verborgen bidders zijn ook dikwijls zuchters. Zij durven zichzelf soms geen bidder noemen. Misschien durven ze de Vadernaam niet eens uit te spreken.

LEES SMIJTEGELT A.

Vraag 8:

Mag een onbekeerde God zijn Vader noemen?

Vraag 9:

Mag een kind van God dit altijd wel bidden?

LEES WATSON E

‘ONZE’,

Er staat een toe-eigening bij de aanspraak Vader: ‘Onze Vader’.

Vraag 10:

Wat wil Christus ons leren door het woord ‘onze’?

Vraag 11:

Wat is bidden in het geloof?

Vraag 12:

‘het geslachte Lam in onze armen meebrengen als wij bidden’. Hoe gaat dat?

Vraag 13:

Wat is kwalijk bidden?

Vraag 14:

Zal God het gebed van Zijn kinderen afwijzen als er veel zonde aan kleeft? En als het in zwakheid gedaan wordt?

LEES WATSON D.

‘...Die in de hemelen zijn’

Vraag 15:

Welke vertroosting leiden wij af uit het feit dat God in de hemel is?

LEES SMYTEGELT B.

De Heere Jezus doet hen erbij voegen: ‘Die in de hemelen zijn’.

Vraag 16:

Waarom doet de Heere Jezus dat?

Vraag 17:

Welke gestalte wil Hij hierdoor in ons verwekken?

De Heere Jezus wil dat wij vrijmoedig Vader zeggen, maar de vrijmoedigheid moet daarom de eerbied niet benadelen. Hij wil dat wij nederig zijn.

De nederigheid moet de metgezel wezen van de vrijmoedigheid.

LEES BAKKER B.

Vrijmoedig bidden.

Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd. (Hebr. 4:16).

Vraag 18:

Is nederigheid een tegenstelling van vrijmoedigheid?

Vraag 19:

Kan die vrijmoedigheid in de bidder zelf gevonden worden?

‘Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan’, staat er in Hebr. 4:16. Hier wordt de zondaar toch aangespoord om vrijmoedig tot de troon der genade te gaan.

Vraag 20:

- a. Hoe kan dat?
- b. Wat is dus de achtergrond van het woordje ‘dan’?
- c. Waaruit mag dus de ootmoedige bidder moed scheppen om toe te gaan?
- d. Kun je voor eigen rekening toegaan, als je jezelf opgeknapt hebt?

En toch, een aansporing tot vrijmoedigheid: *‘Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan’*.

Geen brutaliteit, maar een heilige durf om tot de Heere te naderen.

Vraag 21:

Hoe vrijmoediger men wordt in Christus, hoe meer de ootmoed zal afnemen. Is dat zo??

Vraag 22:

Vrijmoedig bidden. Hierin wordt God verheerlijkt.

- a. Hoe wordt de Middelaar hierin verheerlijkt?
- b. Hoe wordt God de Vader hierin verheerlijkt?
- c. Hoe wordt de Heilige Geest hierin verheerlijkt?

Vraag 23:

Wat is de letterlijke betekenis in de oorspronkelijke taal van het woord ‘vrijmoedigheid’?

Vraag 24:

Wat is vaak de oorzaak van een gemis aan vrijmoedigheid?

Vraag 25:

Lees nog eens de tekst uit Hebr. 4:16.

Wat zijn de vruchten van deze vrijmoedigheid?

Laat ons dan van nu af aan, met kinderlijke vrijmoedigheid, toegaan tot de troon der genade.

Hem aanspreken in het gebed als ‘onze Vader, Die in de hemel is’.

Christus gebruiken in Zijn Middelaarswerk als de Weg en de Deur (Bakker, pg. 50).

Om Hem te eren en te verheerlijken.

Bijlage 1: Th. Watson.

A. (Blz. 13).

God zou Zich kunnen hebben laten aanspreken als ‘onze Koning der ere’ of ‘onze Rechter’. Maar Hij geeft Zichzelf een andere aanspreektitel: Onze Vader.

Een uitdrukking van liefde en nederbuigende goedheid. Opdat Hij ons zou aanmoedigen tot Hem te bidden, dient Hij Zich aan onder de lieflijke naam van Vader. ‘Onze Vader’. Lieflijk is de Vadernaam. De naam Jehovah bergt majesteit in zich. De naam Vader behelst ontferming.

In welk opzicht is God Vader?

1. Krachtens schepping. Maar hierin ligt weinig troost, want God is op dezelfde wijze Vader van de duivelen krachtens schepping, maar Hij Die hen geschapen heeft, zal ze niet zalig maken.
2. God is Vader krachtens verkiezing, aangezien Hij een zeker getal tot Zijn kinderen heeft verkoren, aan wie Hij ook de hemel zal vermaken.
3. God is Vader krachtens bijzondere genade. Hij zondert de verkorenen af door Zijn Geest en werkt een bovennatuurlijk beginsel van heiligheid in hen. Daarom zegt men van hen dat zij uit God geboren zijn.

Waardoor wordt God dan onze Vader?

Door het geloof. ‘Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus’.(Gal.3:26).

Een ongelovige kan God wel zijn Schepper en zijn Rechter noemen, maar niet zijn Vader. Het geloof is ons legitimatiebewijs en maakt, dat wij van Koninklijke bloede des hemels zijn. Door de doop worden we leden van de kerk, maar door het geloof worden we kinderen Gods. Zonder geloof kan de duivel evengoed een familiewapen tonen als wij.

Hoe komt het dat het geloof God tot onze Vader maakt?

Aangezien het geloof een verenigende genade is. Door het geloof worden we verbonden en verenigd met Christus en zo worden we Zijn verwanten. Als we verenigd worden met Christus, de natuurlijke Zoon, worden wij aangenomen kinderen. God is de Vader van Christus; het geloof maakt ons tot broeders van Christus en zo komt het dat God ook onze vader wordt. (Hebr. 2:11).

B.

(blz. 18).

Hoe kunnen wij weten dat God onze Vader is?

Hier antwoordt Watson (samengevat):

1. als men een kinderlijke geaardheid heeft.
2. als wij op Hem lijken
3. als wij Zijn Geest in ons hebben. als wij de voorbede van de Geest in ons hebben.
4. als wij een vreedzame geest hebben
5. als wij gaarne dicht bij Hem zijn.

blz. 23 punt 3a en d:

Wij kunnen weten dat God onze Vader is, als wij Zijn Geest in ons hebben. Als wij de voorbede van de Geest in ons hebben. Hij is de Geest des gebeds: 'en overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!' (Gal. 4 : 6). Het gebed is het uitademen van de ziel in de boezem van de hemelse Vader. Niet één van Gods kinderen wordt stom geboren. Maar niet elk gebed is een bewijs dat Gods Geest in ons woont. Degenen die geen genade hebben, kunnen wel uitmunten in gaven en in het gebed, de harten van anderen gaande maken, terwijl hun eigen hart niet is aangeroerd. Net als de luit die een lieflijk geluid maakt in de oren van anderen, maar zelf onberoerd blijft.

Hoe kunnen we dan weten of ons gebed is ingegeven door de Heilige Geest en zo besluiten dat God onze Vader is?

Als ons gebed niet alleen uit klanken bestaat, maar ook geestelijk is; als het niet slechts een gebedsgave is, maar uit verzuchtingen bestaat (Rom. 8:26). De beste muziek is meerstemmig; het beste gebed is als het hart en de mond samenstemmen. Als het gebed vurig en innig is.

Als het gebed met geloof gemengd is. Het gebed is de sleutel des hemels en het geloof is de hand die de sleutel omdraait. 'Wij roepen: Abba, Vader'. 'Wij roepen', dat is de vurigheid in het gebed. 'Abba, Vader', daar is het geloof. Wij kunnen weten dat God onze Vader is, als de Geest in ons bidt. Zoals Christus in de hemel tussentreedt, zo is de Geest de Voorbidder in het hart.

Als wij het getuigenis van de Geest hebben. 'Dezelfde Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.' (Rom. 8 : 16). Het getuigenis van de Geest, Die ingeeft dat God onze Vader is, is niet een hoorbare stem of een hoorbaar getuigenis van de hemel. De Geest getuigt in het Woord. De Geest zegt in het Woord, dat degene die deze hoedanigheid heeft dat hij de zonde haat en de heiligheid bemint, een kind van God is en dat derhalve God zijn Vader is. Als ik zulke hoedanigheden in mij vind, is het de Geest Die met mijn geest getuigt dat ik een kind van God ben. Maar, we mogen nog iets verder gaan. De Geest Gods getuigt met onze geest, als Hij ons hart bewerkt met meer dan gewone indrukken en een verborgen aanwijzing geeft en ons influistert dat het in Gods voornemen lag ons lief te hebben; hierin getuigt de Geest tezamen met onze consciëntie, dat wij een erfgenaam des hemels zijn en dat God onze Vader is. Dit getuigenis kan beter gevoeld worden dan dat men het onder woorden kan brengen. Het verdrijft twijfel en vrees en stilt aanvechtingen.

Maar wat moet iemand doen die zo'n getuigenis van de Geest niet heeft?

Als wij het getuigenis van de Geest missen, laten we dan ons benaarstigen om het werk van de Geest in ons te vinden. Als we niet de getuigende werking van de Geest bezitten, laten we dan ons benaarstigen de heiligende werking te hebben; dat zal een bemoediging voor ons zijn.

C.

blz. 27.5

Als God onze Vader is, zullen wij gaarne dicht bij Hem zijn en gemeenschap met Hem onderhouden.

Een openhartig kind zal blij zijn als het dicht bij zijn vader kan zijn en in zijn tegenwoordigheid kan verkeren. David benijdde de vogels die hun nest bouwden bij Gods altaren, toen hij niet kon opgaan naar het huis van zijn Vader. (Ps. 84:4).

Ware kinderen Gods verkeren gaarne zo dicht mogelijk bij de Heere. In de prediking wensen zij dat God tot hen spreekt door Zijn heilig Woord, in het sacrament komen zij tot Hem aan Zijn tafel. Een kind van God is blij, als hij in de tegenwoordigheid van zijn Vader is. Hij kan niet lang van God wegblijven. Hij ziet weer een rustdag naderen en verheugt zich al. Zijn hart is onder de genademiddelen al vaak weggesmolten en verlevendigd. Hij heeft gesmaakt

dat God goed is, en daarom is hij graag in de tegenwoordigheid van zijn Vader. Hij kan niet lang van God wegblijven. Degenen die niet veel op hebben met de genademiddelen, kunnen niet zeggen: 'onze Vader, Die in de hemelen zijt'. Zal God Vader zijn van degenen die het niet kunnen uithouden in Zijn tegenwoordigheid?

Merk toch eens op de wonderlijke goedheid Gods, dat het Hem heeft behaagd de lieflijke betrekking van een Vader met ons aan te gaan. Het was voor Hem niet noodzakelijk ons aan te nemen, het ontbrak Hem niet aan een Zoon, maar wij misten wel een Vader. Hij toonde Zijn macht toen Hij onze Maker werd, maar Zijn barmhartigheid toen Hij onze Vader werd.

Als God onze Vader is, leid ik daaruit af dat alles wat Hij aan Zijn kinderen doet, liefde is.

Als Hij in voorspoed hen toelacht, is dat liefde. Zij bezitten dan het wereldse goed niet alleen onder Gods toelating, maar in Zijn liefde.

Maar zal God mijn Vader wel willen zijn, die Zijn Naam gelasterd heb en die een groot zondaar geweest ben?

Als ge thans op zijn minst God wilt zoeken in het gebed en uw zonden afbreken, dan zal Hij Zich Vaderlijk over u ontfermen en u geenszins uitwerpen.

Toen de verloren zoon opstond en tot zijn vader ging, werd zijn vader met innerlijke ontferming bewogen en toelopende viel hem om zijn hals en kustte hem (Lukas 15:20).

Al bent ge dan een doorbrenger geweest en hebt bijna alles verkwist aan uw wellusten, maar als ge uw zonden een scheidbrief wilt geven en met berouw tot God vluchten, weet dan dat Hij de ontferming van een Vader bezit. Hij zal U in de armen van Zijn erbarmen drukken en de vergeving van uw zonden met een kus bezegelen.

Maar stel dat uw zonden afschuwelijk zijn geweest?

De wonde kan niet zo wijd zijn als de pleister van Christus' bloed groot is. De zee van Gods erbarmen kan uw grote zonden verzwelgen. Wees daarom niet moedeloos, ga tot God, neem u voor om u neer te werpen op Zijn Vaderlijk ontfermen. Het zou wel eens kunnen zijn dat Hij Zich van u zal laten verbidden, zoals bij Manasse (2 Kron. 33:13).

Wat een troost ligt hierin voor degenen die op goede gronden God Vader kunnen noemen. In het woord Vader ligt meer zoetigheid dan in het bezit van duizend werelden.

blz. 31.2

Waarin bestaat dan het geluk, als we God tot onze Vader hebben?

Als God onze Vader is, is Hij ons innerlijk genegen. Als het al zo onnatuurlijk is als een vader zijn kind niet liefheeft, zouden we dan denken dat God in Zijn liefde zal feilen? Alle genegenheid van ouders is afkomstig van God, maar dat is maar een vonk van de vlam van Zijn liefde. Hij is de Vader der barmhartigheden. Hij verwekt alle barmhartigheid en toegenegenheid in het schepsel. Zijn liefde tot Zijn kinderen is een liefde die de kennis te boven gaat. (Efeze 3:19). Die gaat alle begrenzingen te boven: zij is hoger dan de hemel en wijder dan de zee.

De gebeden van Zijn kinderen zijn Hem een lieflijke reuk; Hij bergt hun tranen in Zijn fles.

Hij acht Zijn kinderen als een sierlijke kroon in Zijn handen (Jes. 62:2).

Hij verheugt Zich in hun gezelschap. Hij ziet gaarne hun gedaante en hoort graag hun stem (Hooglied 2:14). Hij kan niet lang uit hun gezelschap wegblijven. Laten slechts 2 of 3 van Zijn kinderen bijeenkomen en samen bidden, dan zal Hij zeker in hun midden zijn. (Mat. 18:20). Hij draagt Zijn kinderen in Zijn schoot, zoals een vader een zuigeling draagt. Het blijkt hoezeer Gods kinderen Hem aan het hart liggen, als zij in Zijn schoot gedragen worden. Hij is over hen zeer bekommerd en bezorgd. 'Hij zorgt voor u' (1 Petrus 5:7). Zijn oog is steeds op hen gevestigd, zij zijn nooit uit Zijn gedachten. Er is nergens zo'n toegenegen, liefhebbende Vader te vinden.

Als God onze Vader is, zal Hij alles wat we doen goed opnemen. De plichten waarover we onszelf veroordelen, zal Hij bekronen. Als een kind van God zijn beste plichten overziet, merkt hij dat er zoveel zonden aan kleven dat hij erdoor van streek raakt. Hij zegt: 'Heere, er is meer zwavel dan wierook in mijn gebeden'. Maar troost u, als God uw Vader is, zal Hij die plichten bekronen, waarover u uzelf veroordeelt. Hij ziet dat er oprechtheid is in de harten van Zijn kinderen en dit goud, al is het dan licht, zal iets bevatten waardoor het voor waar wordt aangezien. Al zijn er veel gebreken in de godsdienst van Zijn kinderen, Hij zal toch hun offeranden niet verwerpen. Hij neemt de goede wil voor de daad aan (2Kor. 8:12).

Een vader heeft er genoeg in als hij een brief van zijn zoon krijgt, al staan er vlekken in, of al is de taal gebrekkig. Wat liggen er vlekken op onze heilige verrichtingen! Toch neemt onze Vader in de hemel ze aan. 'Het is Mijn kind', zegt God, 'hij meent het beter. Ik zal met een oog van ontferming op hem nederzien in Christus'.

blz. 36.10, onderaan,

over blijmoedigheid.

Als God onze Vader is, mogen wij met blijmoedigheid naar de troon der genade gaan. Als iemand zijn vijand een verzoek zou doen, was er weinig hoop, maar als een kind iets van zijn vader verzoekt, mag hij een gegronde hoop hebben dat hij gehoor vindt. Het woord ‘Vader’ vermog veel bij de Heere, het raakt Zijn barmhartigheid. (Luther zegt: “Dat kleine woord ‘Vader’ met het hart gesproken, het kleine woord Vader, in het geloof uitgesproken, heeft het bij God gewonnen”) Wat zal een vader zijn kind weigeren? ‘zo zijn zoon hem zou bidden om brood, zal hij hem een steen geven?’ (Mat. 7:9).

Dit moge ons vervrijmoedigen om tot God te gaan om vergeving van zonde en een grotere mate van heiligheid. Wij bidden immers tot de Vader der barmhartigheid, Die gezeten is op de troon der genade. ‘Indien dan gij die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven degenen die Hem bidden?’. Dit verlevendigt de Kerk en geeft het gebed vleugelen. Voor wie anders bewaart de Heere Zijn zegeningen dan voor Zijn kinderen?

Drie dingen kunnen vrijmoedigheid verlenen tot het gebed:

wij hebben een Vader tot Wie wij bidden, de Geest Die ons helpt in het bidden, en een Voorspraak Die onze gebeden voordraagt. Gods kinderen moeten in al hun moeiten tot hun hemelse Vader lopen, net als het zieke kind in 2 Koningen 4:19. ‘En het zeide tot zijn vader: Mijn hoofd, mijn hoofd!’. Stort ook zo in het gebed uw klacht uit voor de Heere. ‘Vader, mijn hart, mijn hart; mijn dode hart, maak het levend. Mijn harde hart, maak het week in Christus’ bloed. Vader, mijn hart, mijn hart’. God, Die het geroep van raven hoort, zal zeker het geroep van Zijn kinderen horen!

Als God onze Vader is, (blz.39) zal Hij ons zo nu en dan een teken van Zijn liefde doen toekomen. Zijn kinderen vertoeven ver van huis en ontvangen soms een ruwe behandeling van de liefdeloze wereld; daarom doet Hij hun tekens en onderpanden van Zijn liefde toekomen om hen te bemoedigen. Wat zijn dat?

Hij geeft hun een antwoord op het gebed, wat een teken van liefde is. Hij verlevendigt en verwijdt hun hart in de plichten, wat een teken van liefde is. Hij geeft hun de eerste vruchten van de Geest en dat zijn tekenen van liefde (Rom. 8:23).

Zoals Hij de goddelozen de eerste vruchten van de hel geeft, schrik in de consciëntie en wanhoop, zo geeft Hij Zijn kinderen de eerstelingen des Geestes, blijdschap en vrede, voorsmaken van de heerlijkheid.

Als God uw Vader is, is dat een troost bij het verlies van dierbare betrekkingen. Hebt ge uw vader verloren? Als ge een gelovige zijt, zijt ge geen wees, ge hebt een hemelse Vader, een Vader Die nooit sterft.

Als God onze Vader is, kunnen we getroost op onze sterfdag onze ziel in Zijn hand neerleggen. Zo deed Christus ook. ‘Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest’ (Lukas 23:46).

Hoe bewaart Christus de genade van de heiligen tot zij in de hemel komen?

Hij onderhoudt Zijn werk volstandig in de ziel van de uitverkorenen, door de kracht van Zijn voorbidding. ‘Hij leeft altijd om voor hen te bidden’ (Hebr. 7:25). Hij bidt dat iedere heilige in de genade mag volharden, tot hij in de hemel is gekomen. Kunnen kinderen van zulke gebeden verloren gaan? Als erfgenamen des hemels onterfd zouden worden en niet de heerlijkheid zouden verkrijgen, dan moet Gods besluit herroepen, Zijn belofte verbroken en Christus’ voorbede tenietgedaan worden. De gedachte hieraan zou al godslastering zijn.

Laten wij ons gedragen als kinderen van zo’n Vader.

Laten we van Hem afhankelijk zijn in al onze noden. Laten we toch geloven dat Hij in al onze behoeften zal voorzien.

Kinderen steunen op hun ouders wat betreft de voorziening van hun behoeften. Als wij op God vertrouwen voor onze zaligheid, zullen we Hem dan niet vertrouwen met betrekking tot ons levensonderhoud? Een verstandige zorg is geoorloofd, maar pas op voor wantrouwen.

‘Die de HEERE zoeken, hebben geen gebrek aan enig goed’ (Ps. 34:11).

Als God hun niet datgene geeft wat zij wensen, zal Hij hun datgene geven wat goed voor hen is. Als Hij hun geen feestmaal geeft, zal Hij hun teerkost op de weg geven. Laten ze toch vertrouwen op Zijn Vaderlijke voorzienigheid; laten ze niet toegeven aan wantrouwende gedachten, benauwende zorgen of slinkse middelen. ‘Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u’ (1 Petr. 5:7).

Als God onze Vader is, laat dat dan in ons een kinderlijke eerbied verwekken. ‘Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer?’ (Mal. 1:6).

Het is een deel van de eer die we God geven, als we voor Hem ontzag hebben en Hem aanbidden. Als we dan niet altijd een kinderlijk vertrouwen hebben, laten we dan wel altijd een kinderlijke eerbied behouden. Wat zijn we geneigd om in uitersten te vervallen, hetzij we moedeloos of overmoedig worden. Denk

echter niet dat ge de vrijheid mag nemen om te zondigen, omdat God een Vader is; als ge dat doet, kan Hij wel eens met u handelen alsof Hij geen Vader is en een helse geest in uw geweten werpen. Toen David misbruik maakte van Gods Vaderlijke liefde en overmoedig werd onder de genade, is hem dat duur komen te staan, daar God het gevoel van Zijn liefde introk en Hij, al behield Hij het hart van een Vader, Zich voordeed als een vijand. David bad toen: ‘doe mij vreugde en blijdschap horen’ (Ps. 51:10). Hij verkeerde verschillende maanden in verlatenheid en men denkt dat hij tot de dag van zijn dood toe nooit meer de volle blijdschap heeft teruggekregen.

O, houd toch de heilige vrees in u werkzaam. Behoud toch bij het kinderlijk vertrouwen een nederig ontzag. De Heere is een Vader, dien Hem derhalve met liefde; Hij is ook de machtige God, wees daarom bevreesd tegen Hem te overtreden.

HET TWEEDE DEEL VAN DE AANSPRAAK; ‘DIE IN DE HEMELN ZIJT’

D.

Wat kunnen wij leren van het feit dat God in de hemel is?

Dat wij in het gebed ons gemoed moeten verheffen boven de aarde. God kan alleen worden aangesproken, als zijnde in de hemel. Hij heeft nog nooit het verzoek van een ziel geweigerd, die tot in de hemel opsteeg om het te vragen.

Wij leiden daar vertroosting uit af voor Gods kinderen.

Als zij tot hun Vader bidden, kan de weg naar de hemel niet afgesloten worden. Iemand kan wel een vader hebben die in de vreemde vertoeft, maar de weg erheen kan zowel over zee als over land zó geblokkeerd zijn, dat er geen doen aan is tot hem te gaan. Maar gij, kind des Heeren, als gij tot uw hemelse Vader bidt, is Hij in de hemel en al zijt ge zelf nog zo opgesloten, dan kunt ge toch nog toegang tot Hem hebben. Een gevangenis kan u niet van uw God vandaan houden; de weg naar de hemel kan nooit afgesloten worden.

IK ZAL VERVOLGENS NOG IETS ZEGGEN OVER HET VOORNAAMWOORD ‘ONZE’.

E.

Er staat een toe-eigening bij de aanspraak Vader: ‘Onze Vader’.

Door het woord ‘onze’ wil Christus ons zoveel leren, dat we in al onze gebeden tot God het geloof behoren te oefenen. ‘Vader’ geeft ontzag aan, ‘onze Vader’ duidt op geloof. In al onze gebeden tot God behoren we geloof te

oefenen. Het geloof geeft ons gebed pas zijn ware naam: het gebed des geloofs (Jakobus 5:15). Zonder geloof zijn het maar woorden, dan is het geen bidden. Het geloof is de adem van het gebed. Het geloof is een noodzakelijke vereiste voor het gebed.

Wat is dan bidden in het geloof?

Het is bidden om hetgeen God beloofd heeft. Waar geen belofte is, kan men ook niet in het geloof bidden.

Het is bidden in Christus' Naam, op grond van Zijn verdiensten. In de Naam van Christus bidden is met vertrouwen op de verdiensten van Christus bidden. Als wij Christus in het gebed aan God voordragen, als wij het geslachte Lam in onze armen meebrengen, als we zeggen: 'Heere, wij zijn zondaren, maar hier is onze Borg, wees mij om Christus' wil genadig', dan komen we tot God in de Naam van Christus en dat is bidden in het geloof.

Als wij in het gebed ons geloof gronden op Gods getrouwheid, gelovend dat Hij hoort en zal helpen. Dat is God aangrijpen. (Jes. 64:7). In het gebed naderen we tot God, door het geloof grijpen we Hem aan. Smekingen tot God opzenden en met zijn ziel op God steunen is bidden in het geloof. Bidden en niet op God vertrouwen om de verhoring van onze smeekbeden is 'Gods Naam ijdel gebruiken en met Hem spotten'. Door te bidden schijnen we God te eren, maar door niet te geloven, beledigen we Hem. In het gebed zeggen we: 'Almachtige, barmhartige Vader', maar door niet te geloven, doen we deze aanspraak weer teniet.

Ongeloof kortwiekt de vleugels van het gebed, zodat het niet omhoog vliegt naar de troon der genade.

Opdat we geloof mogen oefenen in het gebed, laten we dan bedenken, dat we niet alleen bidden. Christus stelt onze gebeden opnieuw op. Zijn gebed is de grond waarop ons gebed verhoord wordt. Hij neemt het schuim uit ons gebed weg en stelt alleen het zuivere goud aan Zijn Vader voor. Hij vermengt het gebed van de heiligen met Zijn lieflijke reuk. (Openb. 5:8). Denk toch eens aan de waardigheid van Zijn Persoon, Hij is God! En denk aan de innigheid van Zijn betrekking tot God, Hij is de Zoon! O, wat ligt hier een aanmoediging in voor het geloof. Onze gebeden worden in de hand van de Middelaar gelegd. Het gebed van Christus is met macht en gezag!

Als wij God bidden om een heilig hart, is er niets wat Hem meer behaagt. 'Want dit is de wil Gods, uw heiligmaking' (1 Thess. 4:3). Wij bidden God, dat Hij ons een hart wil geven dat Hem liefheeft en er is niets dat Hij meer begeert dan onze liefde. Wat moest dat ons doen bidden in het geloof, als wij om niets anders vragen dan wat God aangenaam is en wat Hem behaagt te schenken.

Laten wij tot aanmoediging van het geloof in het bidden denken aan de vele beloften die God aan het gebed heeft verbonden. God heeft Zich door Zijn beloften aan ons verbonden. De Bijbel staat vol van beloften die beloofd worden op het gebed. 'en gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw ganse hart' (Jer. 29:13). God heeft Zich aan ons gebonden door Zijn beloften. Wat moesten die dan het geloof opwekken en verlevendigen in het bidden!

Bedenk dat Jezus Christus datgene verworven heeft waar wij om bidden, zodat wij geloof mogen oefenen in het bidden. Wij kunnen wel denken dat de zaken waar wij in het gebed om vragen te groot zijn voor ons om te verkrijgen, maar ze zijn niet te groot voor Christus om ze te verwerven. Wij bidden om vergeving. Christus heeft dat met Zijn bloed gekocht. Wij bidden om de Heilige Geest om ons te verlevendigen en te bezielen. Het zenden van de Heilige Geest in ons hart is de vrucht van Christus' dood. Dat moest leven in ons gebed verwekken en ons doen bidden in het geloof, om ons erbij stil te zetten, dat de zaken die wij vragen, al zijn ze boven verdienste, toch niet meer zijn dan Christus voor ons verworven heeft.

Maar er kleeft zoveel zonde aan mijn bidden, zodat ik vrees dat het geen gebed des geloofs is en dat God het niet verhoren zal.

Als ge daarover treurt, behoeft dat geen beletsel te zijn dat uw gebed niet in het geloof kan zijn en dat God het niet zal verhoren. Zwakheid zal het gebed van de kinderen Gods niet krachteloos maken.

Wees daarom niet moedeloos, want al kleeft er zonde aan uw heilige verrichting, kunnen deze twee zaken u immers troosten:

Dat ge wel in het geloof kunt bidden al is het in zwakheid,

En dat God de oprechtheid aanziet en het gebrek erin door de vingers ziet.

Hoe kunnen we dan in het geloof bidden?

Smee om de Geest Gods. Wij kunnen slechts ‘Onze Vader’ zeggen door de Heilige Geest. De Geest des Heeren helpt ons, niet alleen om al zuchtend en kermend te bidden, maar ook met geloof. De Geest voert ons op tot God, niet slechts als de Schepper, maar als een Vader. ‘God heeft de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!’ (Gal. 4:6).

‘Die roept’, daar doet de Geest ons bidden met vurigheid.

‘Abba, Vader’, daar helpt de Geest ons te bidden in het geloof. De Geest helpt het geloof om de sleutel van het gebed om te draaien en dan wordt de hemel geopend.

Bijlage 2. ds. F.BAKKER.

A.

ZUIVER BIDDEN

En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. En Die de harten doorzoekt, weet welke de mening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt.

Romeinen 8 : 26-27.

Het gaat er in het gebedsleven niet alleen om hoe er gebeden wordt, maar ook is het de vraag: *Wat* zullen wij bidden? Wie weet dat?

Uit onze tekst blijkt, dat we op deze vraag geen antwoord weten. ‘Want – zegt Paulus – wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort’.

Uit Gods Woord is er te leren dat er in de binnenkamer twee Voorbidders nodig zijn: een pleitende Christus, om Wiens wil God de Vader alleen maar verhoort, maar ook is er nodig een zuiverende Voorbidder, door Wie de gebeden geheiligd worden. Dat is de Heilige Geest, Die in de Schrift wordt genoemd de Geest der gebeden.

Christus de Voorbidder vóór Zijn volk.

De Geest der gebeden als een Voorbidder. Maar dan in de zin van een Medebidder. Een helpende Medebidder. Zoals hier het Woord zegt, dat de Geest te hulp komt in de zwakheden.

‘Mede te hulp komen in onze zwakheden’. Dus een kind van God is in zichzelf niet bij machte om het reukoffer des gebeds te doen opstijgen, zó dat het een hemelse doorgang vindt. Daarvoor is hij te zwak, te krachteloos. Het is de zwakheid der zonde. Het is de zwakheid van eigen dwaasheid en onkunde en kortzichtigheid. Het is en het blijft met de discipelen:

‘Heere, leer ons bidden’.

Want er is een Helper voor nodig. ‘Mede te hulp komen’. Hier staat eigenlijk letterlijk: ‘Mede in plaats van nemen’.

We hebben een beeld nodig om te verstaan wat dat is.

Daar is bijvoorbeeld een schipper, die het roer van zijn schip in handen geeft van zijn jongen, die ook moet leren om dat schip te besturen. Maar het is toch maar beter dat die vader er bij blijft, want het blijkt al gauw dat het met die jongen alleen aan het roer verkeerd gaat. Zo komt het er niet. Dat komt terecht op de zandbanken, tegen de klippen of in de draaikolken. En wat doet nu die vader? Hij stoot die jongen niet weg en zegt niet: ‘Laat jij dat roer maar los’. Nee, die vader doet nu wat er hier in de grondtekst staat, mede in plaats van nemen. Mede, want nu staan zij samen aan het roer, de vader en zijn jongen. Als er nu gevaar dreigt, dan zijn de handen van de vader sterk genoeg om het roer zo te wenden, dat de handen van de jongen ook mee moeten. Mede nemen. En toch ook, in plaats van nemen. Want als het er op aankomt, dan is het niet die jongen, maar zijn vader, die dat schip thuis brengt.

Hier hebt ge nu wat de Schrift bedoelt met het ‘mede te hulp komen’ van Gods Geest in de zwakheden van de bidder.

Er zijn zoveel zwakheden der zonde. Ook in het gebed. Daar zijn bijvoorbeeld de zandbanken van eigenliefde. Daar zijn de klippen van vleselijke verlangens. Daar zijn de kolken van geestelijke hoogmoed. Zo kan het reukoffer niet opstijgen.

En wat doet nu de Geest der gebeden? Die Geest stoot niet weg uit de binnenkamer, en zegt niet: ‘Laat het gebed maar los, want ge kunt toch niet bidden’. Nee, dat zegt juist de geest der duivelen. Maar die Geest des Heeren komt mede te hulp en gaat meezuchten met onuitsprekelijke zuchtingen. Hij daalt mede af in de noden, zoals die vader zijn jongen bijstaat in wat hij nooit alleen zou kunnen doen.

‘Met onuitsprekelijke zuchtingen’. Met woordeloze zuchtingen. Want juist de diepste nood is het allermoeilijkst door een mens onder woorden te brengen. Een kind van God kent tijden, dat hij zichzelf voor het aangezicht des Heeren niet verklaren kan. Hij kan er geen woorden voor vinden om het uit te spreken zoals het eigenlijk is. Als de nood of de blijdschap dieper ligt dan dat het onder woorden gebracht kan worden.

O zeker, hoe kinderlijker hoe beter. Maar het is toch ook weer juist een kind, dat het meeste stamelt, en hoe meer Gods volk als een kind mag worden, hoe meer zij een helper nodig hebben, zoals een kind, dat niet uit zijn verhaal kan komen, naar zijn moeder kan zien alsof het zeggen wil: 'Moeder, zeg u het eens'.

Dan is hier het voorbiddende genadewerk van de Geest der gebeden, Die met woordeloze zuchtingen mede te hulp komt om de zaken der woorden voor Gods troon neer te leggen, aangezien Gods kind niet bij machte is om de woorden der zaken te vinden. Het is de indaling van Gods lieve Geest, Die zuiverend werk verricht voor een hulpeloos kind, dat niet bidden kan zoals het behoort. Het ligt dan ook alleen in die volmaakte 'Meebidder', dat er gesproken kan worden van zuiver bidden.

We houden nog even vast aan de grondbetekenis van dat mede te hulp komen. Het is immers niet alleen een medenemen, maar ook een in plaats van nemen. Dit laatste, in plaats van nemen, is niet van het eerste te scheiden en is eveneens zo bitter nodig in de binnenkamer.

Ten eerste, omdat er ook biddeloze tijden zijn in het leven van Gods kind. Wanneer er nog wel vormelijk gebeden wordt, maar dat hij toch zijn hart niet mee kan krijgen. O, die behoefteeloosheid en koudheid. Wat moet het niet vaak ervaren worden dat ge uw vlees en bloed tegen hebt en houdt.

En toch leeft er dan nog een schreeuw van het nieuwe leven, want dat leven kan niet sterven.

Toen David in zijn biddeloosheid zweeg, toen was daar toch, zegt hij, een brullen de ganse dag. Dat is het schreeuwen naar God van het nieuwe leven, gewerkt door Gods Geest.

Het gebedswerk van die Geest gaat door, ook in biddeloze tijden. Het leven der wedergeboorte kan onder de koudheid van het vlees niet rusten. Dat zijn óók onuitsprekelijke zuchtingen van Gods Geest, die doorgaan, ook al blijft het behoefteeloze hart achter. Dan bidt dat nieuwe leven van Gods Geest in plaats van het koude hart.

Maar dat 'in plaats van nemen' betekent vervolgens ook dat de Heilige Geest het roer des gebeds wel eens omwendt, zodat de verzuchtingen van de Geest tegen de begeerten van de bidder ingaan. Want we houden het verband vast, namelijk dat wij niet weten wat wij bidden zullen gelijk het behoort.

Als bijvoorbeeld Paulus bidt om wegnahme van de doorn in het vlees, dan gaan de verzuchtingen van de Geest tegen de verzuchtingen van Paulus in want hij heeft die doorn nodig opdat hij niet groot zal worden.

Wat kan het een pijnlijke zaak zijn, als de Geest tegen het vlees bidt. Die Geest moet een gebed wel eens afsnijden, en het wordt ook gevoeld dat het gebed

geen doorgang vindt, zodat het als met Mozes wordt: ‘Spreek niet meer van deze zaak’.

Maar dat doet Gods Geest niet uit lust tot plagen. Het is alleen tot welzijn als dat roer wordt omgewend. Want Gods Geest werkt op de eeuwigheid aan en doet alleen wat goed is. Zalig, wie daarin rusten mag. Dan worden die smarten geheiligd door diezelfde Geest, en de liefde Gods wordt erin gesmaakt.

‘En Die de harten doorzoekt –zegt vers 27- weet welke de mening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt’.

‘Die de harten doorzoekt’. Dat is God de Vader, de Hartenkenner. Als de Alwetende het hart gaat doorzoeken, wat is dan een mensenhart zonder de heiliging van Gods Geest? Niet anders dan één stuk zelfbedoeling.

Maar wanneer Gods Geest intrek neemt, dan wordt het anders, ‘dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt’. Dat woordje ‘naar’ wijst hier niet op een richting, maar het betekent: volgens, overeenkomstig. De Geest bidt dus overeenkomstig de wil Gods. Die Geest zuivert de gebeden, zodat zij Gode behagen kunnen.

Het zuivere bidden ligt dan ook alleen in wat Gods Woord hier zegt: ‘de mening des Geestes’. Niet in de mening van een menskind. Zelfs niet van Mozes of Paulus. Want wordt dat gebedswerk aan een mens overgelaten, hij kan slechts op zichzelf aan bidden. Maar de Geest bidt naar God. En daarom worden de gebeden verhoord. Want de Heere kan Zijn eigen werk niet afwijzen.

Ziedaar de noodzaak van de Heilige Geest in de oefenschool des gebeds. Als die Geest niet meetrekt in de binnenkamer, dan staan we alleen in al onze krachteloosheid. Wie de binnenkamer missen kan, die heeft ook Gods Geest niet nodig. dat is vreselijk genoeg.

Maar wat valt er voor u, die dat eenzame bidden kennen mag, hier toch veel te leren. Verwondert u niet als het roer wel eens wordt gewend, als uw gebedsverlangens wel eens worden afgesneden, zodat er vurige en ook ernstige begeerten zijn, die tenslotte worden afgesneden, want er kunnen dingen zijn die naar de mening des Geestes geen doorgang mogen vinden. Er staat wel ‘volhardt in het gebed’, doch er staat niet: ‘volhardt in uw begeerten’, want ge weet niet wat tot uw welzijn dienen moet.

Gelukkig zijt ge als ge uw zwakheid maar veel moogt beleven. Dan is er nog werk voor Gods Geest. Hoe meer ge die Geest nodig krijgt, hoe meer ge ‘naar’ God leert bidden. Hoe meer opening, hoe meer vertrouwen, hoe meer rust, hoe meer hemels onderwijs. Als we zo goed bidden kunnen, dan valt er voor de Geest der gebeden niets meer te doen. Dan bedriegen we onszelf in het heiligste werk.

Maar wat een genadewonder, dat er nog een Helper is, Die met woordeloze zuchtingen meebidt en Die wil onderwijzen hen die dwalen. Dan is het dus God Zelf, Die er voor zorgt, dat er nog doorgang is. En die Geest is nog zeer gewillig om bij de zwakken te wonen en de gebeden te zuiveren tot een welriekend offer voor de Heere.

Bijlage 3: **ds. F.Bakker**

B.

VRIJMOEDIG BIDDEN

Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd. Hebr. 4 : 16.

En toch sluit het ootmoedige bidden het vrijmoedige bidden niet uit. Ootmoed en vrijmoed zijn in de binnenkamer geen tegenstellingen. Het eerste vindt de bidder, ziende op zichzelf; het tweede wordt gevonden, ziende op Christus.

Toegaan tot de troon.

Een troon is een beeld van macht en van majesteit. Dan is een koning eigenlijk pas koning als hij gezeten is op de troon. Er is vrijmoedigheid voor nodig om aan de troon van een koning te verschijnen. Maar hoeveel te meer om te gaan tot de troon van de Koning der koningen. Wie zal dat durven, als daar zelfs de engelen hun aangezicht bedekken, zoals Jesaja dat zag in een visioen, waarbij hij zelf moest uitroepen: ‘Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben’.

Wie durft er tot die troon te naderen? Dat is nu de vraag. En dan hebben we het niet over de farizeer, die zonder blikken of blozen de tempel Gods binnengaat. Dat is een valse vrijmoedigheid. Maar het gaat over hen, die hun vuilheid gezien hebben tegenover de heiligheid Gods en die, gelet op hun dagelijkse afmakingen, zich afvragen: ‘zou God mij nog niet moe zijn?’. Zij durven niet. Hoe meer iemand heeft gezien van Gods heiligheid en majesteit, des te minder vrijmoed zal hij in zichzelf vinden om tot die troon te naderen.

Och, de schrijver van de Hebreenbrief weet het wel, dat die vrijmoedigheid niet in de bidder kan worden gevonden. En toch spoort hij zondaren aan om deze toegang binnen te treden.

Daarvoor wijst hij ook de grond aan met het woordje ‘dan’. ‘Laat ons *dan* toegaan’, zegt hij. Dit kleine woord heeft zijn reden in wat er in de vorige verzen is gezegd. Daarin ging het over Christus als de enige Hogepriester, Die het voor een zondaar bij de Vader opneemt. In het oude verbond stond de

hogepriester tussen God en mens om de zonde te verzoenen. Ook de profeten stonden tussen de Heere en het volk, maar met dit verschil, dat de profeet aan de zijde Gods stond om namens God tot de mens te spreken, terwijl de hogepriester aan de zijde van de mens stond om namens het volk tot God te spreken. Niet zozeer met woorden, maar vooral met het offer tot verzoening van de schuld.

Daarom zegt de Hebreënbrieff ook zo met nadruk, dat de hogepriester uit de mensen genomen moest worden, en daarom in alle dingen de mensen gelijk moest zijn om dezelfde nood te kunnen dragen en dezelfde zonde te kennen. Zulk een Hogepriester is nu Christus aan de rechterhand Gods op de troon des hemels. Hij is niet alleen Profeet om namens God tot de mens te spreken, maar Hij is ook Priester om namens de mens tot God te spreken. En dat niet met het offer van stieren of bokken, zoals Aaron en zijn zonen, maar Hij was Zelf het offer van het kruis op Golgotha. Dit was ook het offer, dat God eiste tot voldoening van de schuld, want de Heere had gezegd: ‘Als Ik het bloed zie, dan zal Ik u voorbij gaan’. En dat was tenslotte geen dierenbloed, maar mensenbloed, want de mens had gezondigd. Niet één hogepriester uit het oude verbond kon dit offer brengen. Al hadden zij zichzelf ook geofferd, hun bloed zou niet kunnen betalen, want zij waren ook zelf zondige mensen, en God eiste een volmaakt offer. Daarom moest Christus mens worden om de Middelaar te kunnen zijn. Ontvangen door de Heilige Geest en daarom zonder zonde. Geboren uit de maagd Maria en daarom toch in de ellende des mensen. Gebukt onder dezelfde last. In alle dingen de mensen gelijk geworden. In alle dingen verzocht. Daarom kan Hij medelijden hebben met een zondaar, die tot die troon komt. Hij weet hoe sterk de zonde is en hoe fel de aanvechtingen woeden kunnen.

Hier hebt ge dus de achtergrond van dat woordje ‘dan’.

Een voorbiddende Hogepriester, Die het opneemt voor een schuldige bidder. De hemelse Advokaat, Die de zonde niet goed praat, zoals aardse voorsprekers dat soms doen, maar die de hemelse Rechter op betaling van de zonde wijzen kan.

‘Laat ons dan toegaan tot de troon der genade’.

Dat is een gegronde moedgeving voor ootmoedige bidders. Het is dus een genadetroon. Geworden in Christus. Die genade zou tekort worden gedaan, als dat voor een arme zondaar verzwegen werd.

Daarom kunnen ootmoed en vrijmoed samengaan. Nog nooit heeft de Heere van die troon verstoten. Nergens staat er dat iemand niet komen mag.

De satan doet het omgekeerde van wat de Heere hier in Zijn Woord zegt. Hij spoort aan om ver van die toegang af te blijven. ‘Eerst moet je deze zonde eens overwinnen, eerst moet je jezelf eens reinigen en eerst moet je eens beter

worden', zegt hij. Als er naar die stem geluisterd moet worden, nooit zal dan één zondaar tot God kunnen naderen, want het is onmogelijk om jezelf rein te wassen.

Maar de vrijmoedigheid, kind des Heeren, ligt niet in uzelf. Niet in uw werken, noch in uw gebeden. Alle dingen van uzelf moeten de toegang sluiten. Daarom komt er een tijd, dat God Zelf de hemel sluit, om te leren dat er buiten Christus geen toegang tot God kan zijn. Om te leren, dat uw gebed niets is als er niet een voorbiddende Hogepriester tussentreedt.

'Als Ik het bloed zie'. Er staat niet: 'Als Ik u zie'.

Hier valt er dus niets op te knappen. Hier kan alleen vrijmoed gevonden worden in een Ander. Voor eigen rekening komende, is God een verterend vuur. Nooit kan uw gebed zelf de weg banen. Al is dat gebed even ootmoedig als van de tollenaar, het kan toch de hemel niet open breken. Dan zou Christus de Weg en de Deur niet meer zijn.

Daarom kan een zondaar alleen maar komen zoals hij is. In al zijn naaktheid der zonde. Met al zijn ellende en jammer. De deuren van de verdorven kameren open.

Maar dan zegt niet alleen de satan, dat het zo niet kan, doch zelf zegt zo'n mens dat ook. Hoe meer gerechtigheden hem ontvallen moeten, hoe minder dat hij tot die troon durft te naderen.

Tot zulken zegt nu echter het Woord Gods: 'Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan'. Omdat er een gezegende Middelaar is, Die heeft gezegd: 'Ik ben de Weg'. Die Weg begint daar, waar iemand met zijn eigen weg aan een einde is, en de Heere snijdt eigen wegen af om die Weg te leren gebruiken.

Een aansporing tot vrijmoedigheid.

Maar dan is het een vrijmoed, die niets te maken heeft met brutaliteit. Want er is ook een onheilige durf. Namelijk van hen, die onbeschaamd met de hoogste woorden tot God beginnen te spreken en de Naam van Jezus wel noemen, doch zonder ooit beleefd te hebben, dat zij door hun zonde de toegang tot God hebben gesloten. Trouwens, voor zulken is deze aansporing niet nodig. Zij zijn van zichzelf, helaas, al vrijmoedig genoeg.

Nochtans is er een vrijmoedig bidden. Een heilige durf om tot de Heere te naderen. Als er geleund en gesteund mag worden op Christus. Want Hij, Die daar ter rechterhand Gods zit en altijd leeft om voor Zijn volk te bidden, Hij is dezelfde, Die ook in de diepte van 's mensen val is neergedaald. Zo dicht staat die verhoogde Christus aan de zijde van een onwaardige bidder. Hij is ook zeer gewillig om de Weg te zijn voor een God-verlater in zichzelf en wanneer daar zo'n mens tot die troon niet durft te komen, laat hij dan toch weten, dat het in Christus een troon der genade is. Laat dan zijn ootmoed maar samengaan met vrijmoed. Laat hij dan de enige Hogepriester vastgrijpen in Zijn eigen

woorden, daar Hij toch Zelf heeft gezegd: ‘Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen’.

Niemand behoeve overigens bang te zijn, dat ootmoed door de vrijmoed zal afnemen, want hoe vrijmoediger men wordt in die Christus, des te ootmoediger wordt men in zichzelf. Anders is het de ware vrijmoedigheid niet. Anders is het een geestelijke zelfwaarde, in elk geval een besefloosheid of koudheid. Dat kan zelfs voorkomen na ontvangen genade.

Vrijmoedig bidden.

Ook daarin wordt God verheerlijkt.

Want wie Christus hier als de Weg en de Deur leert gebruiken, die heeft werk voor Hem. En de Middelaar wordt door niets meer verheerlijkt dan door Zijn Middelaarswerk. Hij is immers niet gekomen om gediend te worden. Ook niet door een gebed, maar Hij kwam om te dienen. Ook in het gebed.

In dat vrijmoedige bidden wordt ook God de Vader verheerlijkt. Het is Gode welgevallig om door Christus tot God te komen, want de Vader heeft Zelf gezegd: ‘Deze is Mijn enig geliefde Zoon in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb’. Wie deze Zoon niet gezien heeft, hij zal nooit de Vader zien.

Niet minder wordt hier ook de Heilige Geest verheerlijkt, want nooit heeft iemand zo het toepassende werk des Geestes nodig gehad, dan wanneer die toegang in een Ander ligt. Het is dezelfde Geest, Die met ootmoedigheid, alsook Die met vrijmoedigheid bekleedt.

De ware vrijmoedigheid is dus niet een zaak van opknappen aan zichzelf om zichzelf al waardiger te maken voor God. Het tegendeel is waar.

En in dat licht bezien we het woord vrijmoedigheid nog eens nader, zoals het staat in de oorspronkelijke taal. Het betekent letterlijk: niets verzwijgen. Dat is alles zeggen. Het woord wijst dus op openheid. Is dat niet een kinderlijke betekenis?

Alles zeggen. Kinderlijker kan het niet. Ook hier geldt: ‘Indien gij niet wordt gelijk de kinderkens’. Nu is het toch te verstaan, dat bij deze vrijmoedigheid de kleinen niet groot worden, maar de groten klein. Het gaat hier naar beneden. Dus dan ligt de vrijmoed in het dal van ootmoed, en daar reiken die twee gestalten elkaar de hand.

Niets verzwijgen. Alles zeggen. Maar onze hoogmoed staat hier in de weg. Met een valse schaamte bedekken we de ongerechtigheden.

Hoeveel verzwegen zonden liggen er niet voor de Alwetende? Wat is de voortdurende ontdekking des Geestes dan toch nodig en wat heeft de psalmdichter dat verstaan, toen hij bad: ‘Reinig mij van mijn verborgen afdwalingen’.

Voorwaar, het gemis aan vrijmoedigheid is een gemis aan de kinderlijke gestalte. Als we niet zo de hoogte in wilden groeien, we zouden in de laagte meer vrijmoedigheid vinden. Want in de laagte, daar is Christus en daar is de werking van Zijn Geest.

Die vrijmoedigheid geeft ook rijke vruchten. Onze tekst zegt: ‘opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd’.

Barmhartigheid. Dat is de innerlijke ontferming Gods, waarmee de Heere in Christus bewogen is. En genade, dat is wat een zondaar ontvangt op het gebed. ja, soms al onder het gebed.

Barmhartigheid en genade.

Met niets is een mens beter geholpen. Eén kruimel daarvan is beter dan al de schatten der wereld. Deze twee dingen maken alles goed. Al zou de weg ook zwaar zijn, als Gods gunst er over valt, dan zijn er ook psalmen in de nacht. Genade is onder alles genoeg.

‘om geholpen te worden ter bekwamer tijd’.

Denk eens even aan dat woord ‘worden’. Zij helpen dus zichzelf niet, maar ze worden geholpen. De ware bidder kan zichzelf niet helpen. Dan kan het ook geen gebed meer genoemd worden. Gode zij dank, dat zij zichzelf ook niet behoeven te helpen. Dat vertrouwen wordt in de vrijmoedigheid beleefd.

‘Ter bekwamer tijd’.

Dat is Gods tijd. En Gods tijd is altijd de beste tijd. De Heere komt nooit te vroeg en nooit te laat. Gods kind zegt meestal te vroeg: ‘nu is het de tijd’. Maar de Heere laat wel eens lang wachten en in dat wachten wordt dikwijls nog meer geleerd dan in het ontvangen. Want indien alle gebeden direkt verhoord werden, het volk van God zou zich dan gaan verbeelden dat zij zo goed bidden konden.

Zo hebben we dan vernomen, dat er nog een genadetroon is. Die troon is dan ook een toonbeeld van de genadetijd, waarin niemand kan zeggen, dat hij niet komen mag. Dat lezen we nergens in het Woord van God. Wel staat er ‘Gijlieden wilt tot Mij niet komen’.

Als ge daarom nog vreemd van de binnenkamer zijt, dan is dat niet omdat God u de toegang sluit, want de Heere roept u nog toe: ‘Wendt u tot Mij en wordt behouden’. Straks wordt de genadetroon een rechterstoel en daar zult ge het voor diezelfde God moeten erkennen: ‘ik heb niet gewild’. En dan is er geen genade meer. nooit meer een bekwame tijd om geholpen te worden. Zult ge er aan denken dat de troon der genade niet eeuwig blijft? Laat deze roepstem Gods u toch eens uitdrijven tot die troon der genade.

Kind des Heeren, als die toegang er eens niet was. Het zou rechtvaardig zijn. Ge zoudt niets te zeggen hebben. Ook niet als de Heere vandaag ophield een Hoorder des gebeds te zijn, want dat maakt ge uzelf dagelijks waardig.

Maar dan zoudt ge moeten vergaan in al uw smart en rouw. Dan was alles kwijt. 'Heere, tot wie zullen we anders heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens'.

Nooit genoeg kunt ge bedenken, dat de Borg moest uitroepen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?'. Hij kreeg geen toegang. En nergens kon Hij de vrijmoedigheid vinden om de deur naar God binnen te gaan. Hij was immers tot zonde gemaakt? daarom mocht Hij tot God niet komen.

Dit is al geschied, opdat er voor u een toegang geopend zou worden. De paradijspoort hebben we dichtgeslagen. Dat konden we wel met onze zonde. Maar wat we nooit meer kunnen, dat is die poort openen. Daarom moest Christus Zelf uit de hemel komen en een vloekwaardige worden.

Wat zou dan uw gebed waarde hebben, zonder deze Voorbidder? 'Ik heb voor u gebeden', zegt Hij tot Zijn kerk. Dat hogepriesterlijke gebedswerk gaat door. Ook als zij niet meer bidden kunnen.

'En als wij somtijds uit zwakheid in zonde vallen, zo laat ons aan Gods genade niet vertwijfelen, noch in de zonde blijven liggen'. Maar: 'Laat ons dan toegaan tot de troon der genade'.

Zo is er dan toch een vrijmoedig bidden. Die vrijmoed vindt de zondaar niet in zichzelf, maar wordt gevonden in Christus. En dat gebed wordt verhoord ter bekwamer tijd.

BIJLAGE 4: **ds. B. SMYTEGELT.**

ONZE VADER, DIE IN DE HEMELN ZIJT...

Christus heeft ons geboden om God alzo aan te spreken in het begin van ons gebed. Zie Lukas 11:2 en Zondag 46 van de Heidelbergse Catechismus:

Lukas 11:2:

En Hij zeide tot hen: Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijt!

Zondag 46:

Vr.120. Waarom heeft ons Christus geboden God alzo aan te spreken: Onze Vader?

Antw. Opdat Hij van stonden aan, in het begin onzes gebeds, in ons de kinderlijke vreze en toevorzicht tot God verwekke, welke beide de grond onzes gebeds zijn, namelijk, dat God onze Vader door Christus geworden is,

en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen a.

Mt 7:9-11 Lu 11:11-13

Vr.121. Waarom wordt hierbij gevoegd: Die in de hemelen zijt?

Antw. Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aards gedenken, en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

Wij laten u een gedeelte lezen uit een verklaring van zondag 46, geschreven door ds. B.Smytegelt.

A

pg. 618 (onderaan, ten vierde..)

Uw kindschap is gegrond op die nauwe vereniging door het geloof met de Heere Jezus. Gij zijt verenigd met de Persoon, met Zijn gaven, met Zijn genade. Gal.3:26. Wij allen zijn kinderen Gods door het geloof.

Nog eens: ten vijfde

Op de verbondmaking zijn ze kinderen Gods. Als ze bekeerd en aangenomen zijn tot een kind, en door het geloof met de Heere Jezus verenigd zijn, zo zijn ze in een nauw verbond met Hem gekomen; gelijk een bruidegom met zijn bruid, en gelijk een man met zijn vrouw. (Hos. 2:18). Zo zeggen wij, dat God de Vader is van Zijn volk. Dat is nu geen vreemde taal, waar de zaak in het hart niet vreemd is. Het verbond van een bruidegom met een bruid kan niet vaster zijn, dan dit verbond dat een ziel met God maakt. God doet met hen net zo als een man met zijn vrouw doet: hij leidt ze uit het huis van haar ouders in zijn huis. Zo doet God ook. En dan geeft Hij ze een geestelijke gestalte, zodat ze beginnen te roepen: Abba, Vader. (Rom. 8:15). Voor het trouwen zou een vrouw tegen haar mans moeder en vader geen vader en moeder durven zeggen; maar na het trouwen dan komt het er uit: anders zou ze het met geen waarheid, en niet tot haar eer gezegd hebben. En zo krijgen ze dan ook vrijmoedigheid om tot God, Vader te zeggen. Leg er uw hart eens bij. Is het u zo gebeurd? De voorverordining kunt gij niet weten; maar is de herschepping u gebeurd? Heeft God u in Zijn familie verwelkomd? Zijt gij door het geloof met de Heere Jezus verenigd? Is er ergens een plaatsje waar gij het verbond ging maken? Kreeg gij eindelijk invloeiing om te zeggen: ach Vader?

Zijn er geen groter titels om God aan te spreken? Waarom doet Hij ons niet zeggen: Heere der heerlijkheid? Richter der ganse aarde? Gij bewoont een ontoegankelijk licht, Gij zijt een verterend vuur, een eeuwige gloed. Bij U is een vreselijke majesteit, en dergelijke? Waarom zegt Gij niet, dat wij God onder die benamingen zouden aanspreken?

Die andere namen zouden Gods kinderen teveel doen schrikken en beven. Moesten wij Richter zeggen, dan zou men moeten denken: ik sta zo door U gerecht te worden; hoe durf ik met U verkeren?

Maar het is 'Vader'. Dat doet de Heere Jezus, opdat Hij, in het begin van ons gebed een kinderlijke vrijmoedigheid in ons verwekken zou: want welk kind zal er voor zijn vader schromen, al was het een verloren zoon; toen hij terecht kwam, durfde hij naar zijn vader te gaan, (Lukas 15:18). Zo wil de Heere Jezus zeggen: komt als een kind, gij moogt wel. Hij wil het wel hebben, dat gij zo spreekt. Ik doe het, opdat uw vrijmoedigheid niet weg zou gaan, zegt Hij.

Waarom leert Hij hun nog al meer Vader zeggen? Opdat ze altijd gedenken zouden aan de genade die God hun gegeven heeft, toen ze een kind werden. Vergeet die weldaad niet dat God Zich over u ontfermd heeft zoals een vader over zijn kind. (Ps. 103:13). Zeg: 'Heere! Daar wil ik al de dagen mijns levens aan gedenken dat ik Uw kind geworden ben'.

De Heere Jezus doet het om in ons een kinderlijk gedrag te verwekken. Zoudt gij God uw Vader noemen en een vijandig gedrag vertonen? Ik wacht mij van zulk een kind dat geen kinderlijk gedrag heeft. Neemt die naam Vader niet in uw mond of hebt een kinderlijk gedrag; hebt liefde, gehoorzaamheid, onderwerping. Als gij dat niet vertoont, zo is Hij uw Vader niet.

De Heere Jezus doet het om een vertrouwen in ons te verwekken, dat als wij God aanspreken, Hij dan een Vaders gedrag jegens ons zal tonen. Gij moogt niet anders verwachten, als gij een kinderlijk gedrag hebt. Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt de Heere Zich over degenen die Hem vrezen. Wat vader onder u, die de zoon om brood bidt, zal hem een steen geven? Gij zijt maar boos, maar Hij liefelijk; zal Hij u dan niet helpen? Ja. Gij moet een Vaders gedrag van God verwachten; en daarom moet gij uw vertrouwen op Mij zetten, zegt God. Gij moet zulk een goed toevorst op God hebben.

Er wordt gevraagd:

Mogen de onvromen dit gebed wel bidden?

Antwoord:

Dit is een zwaar stuk. Wij zullen het echter tot uw genoegen trachten te beantwoorden.

1. zij moeten bidden, dat is de eis van God.
2. een onvrome kan niet wèl (op de juiste manier) bidden. Hij is een zondaar door en door.
3. omdat hij niet wèl kan bidden, zo mag hij evenwel het bidden niet nalaten. Ja, zult gij zeggen, gij zijt nog tot het stuk niet. Mogen ze wel Vader zeggen?

Ja. Zij mogen God hun Vader noemen.

Omdat Hij hen geschapen heeft.

Zo mogen ze het niet doen, als verzoend in Christus. Dat zijt gij nog niet zondaar! Gij moogt het niet doen als een kind Gods.

Zo kunnen en mogen zij het doen, al wensende. Door dat gedurig aanhouden mocht hij die zegen verkrijgen.

Vraag:

Mag een kind Gods dit altijd wel bidden?

Antwoord:

1. ik en gij kunnen Zijn kind zijn in 't begin van onze bewerkingen, en dat wij het nog niet weten.

2. gij kunt een kind zijn en twijfelen en zeggen: ik vrees dat het niet zo is.

3. iemand kan een kind zijn en door zijn grote dodigheid kan hij in aanvechting en donkerheid wezen. Hij kan in zulk een staat komen dat hij moet zeggen: ach God! hoe zou ik mij onder de kinderen zetten? Ik vrees dat ik een kind ben dat tot toorn gesteld is. Was ik Gods kind, zou ik dan zo twijfelen? God slaat zulke tegenovergestelde wegen met mij in,

Mag ik dan nog zeggen: Onze Vader?

Ja.

Al hebt gij er geen vrijmoedigheid toe. Dat leert u het voorbeeld van de verloren zoon, Lukas 15. Had hij zich niet zwaar misdragen? Lagen er niet zware kastijdingen en slagen op hem? Maar als hij Hem Vader zal noemen, zo zegt hij: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U, en ik ben niet waardig Uw zoon genaamd te worden. Hij kwam in de alleruiterste verootmoediging. Doet ook zo. Valt gij al bevende voor de Heere neer? Zegt gij: Heere! wat hebt Gij al aan mij gedaan! Geef mij toch een kinderlijk hart! En vertoont gij dan zulk een kinderlijk gedrag? Nog eens. Zo moogt gij zeggen: ik hoop, dat ik Uw kind ben, al heb ik geen licht genoeg om het te weten. Ik hoop, dat Gij mijn Vader zijt, en dat ik Uw kind ben.

Geliefden, kunt gij het nu niet bevatten, dat het zo is? Hebt gij er geen hoop op? Zegt gij niet wel: Heere! Zult Gij niet eens tot mij komen?

Zoekt gij voor uw Vader zo gehoorzaam te leven? Zegt gij: Wat wilt Gij, Heere, dat ik doen zal? Ach, wil mijn voetstappen naar Uw Woord richten.

Zoekt gij aan Zijn roede u te onderwerpen?

Een kind heeft zulk een verlangen naar zijn ouders. Zij vragen er naar, zij spreken ervan. Geliefden! verlangt gij ook naar God? Of zegt gij: zou ik uit de wereld moeten? Van alles ontkleed moeten worden? Dat lust mij niet?

Een kind Gods wil gaarne zijn tent en alles verlaten, om naar dat huis van zijn Vader te gaan, waar zoveel woningen in zijn. (Joh. 14:2).

Ziedaar, op zulk een wijze moet gij het gebed des Heeren leren verstaan.

B

De Heere Jezus brengt Zijn kinderen nog al hoger op. Hij doet er hun bijvoegen:

Die in de hemelen zijt.

Waarom wil de Heere dat?

Om hen op te leiden wat een grote en majestueuze Vader zij hebben. Om onze gedachten van de aarde af te trekken. Opdat wij niet aards van die hemelse Majesteit zouden denken en opdat wij zouden leren zoeken en bedenken de dingen die boven zijn. En opdat Hij in de bekeerde een godvruchtige en kinderlijke gestalte verwekken zou. Zo wil de Heere Jezus hebben dat zulke geringen, God hun Vader noemende, aan Zijn Majesteit zullen denken. Hij is in de hemel, in die heerlijke plaats. Wat moet dat een groot Vader zijn!

Onze Vader die in de hemelen zijt.

Ik wil hebben, zei de Heere Jezus, dat gij met uw gedachten daar naar toe klimt, zonder enige aardse gedachten te maken.

Zo wil Ik ook wel in uw hart verwekken het uiterste respect . Wees als een kind in uw gedrag, taal en leven. Is het niet droevig als God moest zeggen: gij eert Mij niet?

De Heere Jezus wil, dat wij vrijmoedig Vader zeggen; maar de vrijmoedigheid moet daarom de eerbied niet benadelen.

Hij wil dat wij nederig zijn. De nederigheid moet de metgezellin wezen van de vrijmoedigheid. Weest niet te snel met uw mond, en uw hart haaste niet een woord voort te brengen voor Gods aangezicht, (Pred. 5:1). Jaagt uzelf niet te veel in het bidden. Houdt liever eens stil.

Ik wil, zegt de Heere Jezus, in u verwekken een grond van vertrouwen. Wat zal die Vader u weigeren? Hij heeft macht en wil; al Zijn schepselen staan onder Hem. Is God uw Vader, Die in de hemelen is, Zijn macht, wijsheid, liefde, is niet te bepalen. Ik wilde, dat gij daar een indruk van had. Hebt gij wat van node? Hij spreekt maar, al was het tot de raven, en zij moeten u ten dienste staan. Die in de hemelen woont, zal Hij u iets ontzeggen? Als Hij wil, Hij kan u helpen en wie zal het verhinderen? Niemand. Hij bestiert alles tot in der koningen hoven. Hij doet alles wat Hem lust. Stel dan een vast vertrouwen op God, Hij is groot. Als Hij voor u is, wie zal tegen u zijn? Wie zal het beletten? Niets zal u dan schaden.